KEYWORKERS ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗΣ

Θέατρο του παραλόγου

Χριστούγεννα στο πλοίο, περιμένοντας το εμβόλιο. Πλήρης καταρράκωση και απαξίωση του ναυτικού, που κλείνει πάνω από έναν χρόνο στη θάλασσα, υποκριτική μέριμνα από επίσημα και ανεπίσημα χείλη, και το ερώτημα αναπόφευκτο: Τι κάνουν τελικά και για ποιο λόγο υπάρχουν οι διεθνείς φορείς της ναυτιλίας; Keyworkers στα όρια της κατάθλιψης, μα η βιομηχανία ατάραχη...

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΙΓΚΟΣ
Crew & Marine Manager

Φτάνει στο τέλος της μια πολύ ιδιαίτερη χρονιά. Μια χρονιά που για πολύ, μα πάρα πολύ καιρό θα μας στιγματίζει. Άλλους περισσότερο κι άλλους λιγότερο. Κάποιοι επηρεάστηκαν, κάποιοι όχι, άλλοι πείστηκαν κι άλλοι αντέδρασαν. Σε όλο αυτό το τεράστιο γεγονός, πολλοί συνάνθρωποι χάθηκαν, άλλοι πόνεσαν, άλλοι καταστράφηκαν οικονομικά. Δεν υπάρχει κλάδος που να έμεινε ανεπηρέαστος. Θα ήθελα ωστόσο ξανά να αναφερθώ συγκεκριμένα σε μια ομάδα, σε μια μερίδα ανθρώπων που πόνεσε και συνεχίζει να πονάει, που αδικήθηκε και συνεχίζει να αδικείται. Και δεν είναι άλλοι από τους ναυτικούς. Για άλλη μια φορά είναι μόνοι τους. Κι αυτή τη φορά ίσως είναι χειρότερα από ποτέ, γιατί η μοναξιά δεν αφορά μόνο την απόσταση από την οικογένεια, τους φίλους, τη ζωή τους. Είναι μόνοι τους, παρατημένοι και απαξιωμένοι σχεδόν απ' όλους. ➤